

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2996/2566

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ เด็กหญิง ป. โดยนางสาว ข. ผู้แทนโดยชอบธรรมผู้ร้อง นาย ท.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 46, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.ก.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, พ.ร.ก.ดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142, ป.วิ.อ. มาตรา 40

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม่ได้ความจาก ส. เบิกความตอบนายจำเลยถามค้านว่า เมื่อจำเลยมาชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปดูโทรทัศน์ ผู้เสียหายที่ 1 ถามพยานว่าให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปหรือไม่ ตอนแรกพยานไม่ยอมให้ไป เมื่อผู้เสียหายที่ 1 รบเร้าพยานจึงอนุญาต แต่การอนุญาตดังกล่าวก็เป็นการอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปดูโทรทัศน์ที่บ้านของจำเลยเท่านั้น มิใช่อนุญาตให้ไปกระทำการที่ไม่สมควรทางเพศ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 ไปที่บ้านของจำเลยและกระทำอนาจารผู้เสียหายที่ 1 พฤติการณ์ของจำเลยจึงบ่งชี้ให้เห็นว่ามีเจตนาพาผู้เสียหายที่ 1 จากบริเวณหนึ่งไปอีกบริเวณหนึ่งเพื่อการอนาจาร ถือได้ว่าเป็นการพาไปหรือแยกผู้เสียหายที่ 1 ออกจากการปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ทำให้การปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยินยอมด้วย อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 และเป็นการพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปจากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยปราศจากเหตุอันสมควร เพื่อการอนาจารตามฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ป. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาว ข. ผู้เสียหายที่ 2 มารดา ผู้แทนโดยชอบธรรม และผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินคนละ 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงสดังกล่าวนับแต่วันยื่นคำร้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารและฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปี เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี รวมจำคุก 6 ปี ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 100,000 บาท แก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงสดังกล่าวนับแต่วันยื่นคำร้อง (ยื่นคำร้องวันที่ 23 มีนาคม 2563) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง คำอุทธรณ์นิยมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยยื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า จำเลยยื่นอุทธรณ์เมื่อล่วงพ้นระยะเวลาที่ศาลอนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ จึงไม่รับอุทธรณ์ของ

จำเลย และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลชั้นอุทธรณ์ที่จำเลยชำระมาแก่จำเลย จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ขยายระยะเวลาอุทธรณ์แก่จำเลยจนถึงวันที่ 15 ตุลาคม 2564 และให้รับอุทธรณ์ของจำเลยฉบับลงวันที่ 21 กันยายน 2564 ไว้พิจารณา ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งสำเนาอุทธรณ์ให้คู่ความแก่ภายในระยะเวลาตามกฎหมายต่อไป ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องและยกคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของผู้ร้องทั้งสองคืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ 3,000 บาท แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ นอกจากนี้สิ่งที่สืบให้เป็นพยาน โทษฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เบื้องต้นโดยคู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาว่า เด็กหญิง ป. ผู้เสียหายที่ 1 เกิดวันที่ 12 กันยายน 2554 ขณะเกิดเหตุอายุ 8 ปีเศษ เป็นบุตรของนาย ป. กับนางสาว ข. ผู้เสียหายที่ 2 ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยอยู่กับนาง ส. ยายของผู้เสียหายที่ 1 ที่บ้านเลขที่ 53 วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 13 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 1 ไปดูโทรทัศน์ที่บ้านของจำเลยซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับบ้านของผู้เสียหายที่ 1 เมื่อเวลาผ่านไปประมาณ 1 ชั่วโมง ผู้เสียหายที่ 1 กลับมาบ้าน หลังจากนั้นนาง ส. พาผู้เสียหายที่ 1 ไปแจ้งความต่อ ร้อยตำรวจเอก ส. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร ให้ดำเนินคดีแก่จำเลย วันที่ 23 ธันวาคม 2562 พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเป็นคดีนี้ จำเลยให้การปฏิเสธ คดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโทษฎีกาว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นเด็ก ขณะเกิดเหตุอายุเพียง 8 ปีเศษ แต่เบิกความถึงเหตุการณ์ที่จำเลยกระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 เป็นขั้นเป็นตอนตามลำดับตรงไปตรงมา ยากที่เด็กทั่ว ๆ ไปซึ่งมิได้ประสบเหตุการณ์มาก่อนจะสามารถเบิกความได้เช่นนั้น โดยเฉพาะพฤติกรรมของจำเลยตอนที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า จำเลยนำอวัยวะเพศของจำเลยมาถูไถกับอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 1 จนมีน้ำลักษณะเหนียวออกมาจากอวัยวะเพศของจำเลยนั้น นับเป็นเรื่องเกินกว่าที่ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งยังไร้เดียงสาจะปั้นแต่งขึ้นมาได้เอง ทั้งคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ยังสอดคล้องกับที่เคยให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวนต่อหน้าพนักงานอัยการจังหวัด นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และนาง ส. ซึ่งเป็นผู้ที่เด็กร้องขอ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2562 อันเป็นเวลาใกล้เคียงกับเหตุการณ์ ยากที่จะคิดปรุงแต่งเรื่องราวเพื่อปรักปรำผู้ใด นอกจากนี้ยังได้ความจากผู้เสียหายที่ 2 ว่า หลังจากทราบเหตุคดีนี้ ได้โทรศัพท์พูดคุยกับผู้เสียหายที่ 1 ด้วย ผู้เสียหายที่ 1 เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังตรงตามที่ผู้เสียหายที่ 1 มาเบิกความต่อศาล ทั้งเมื่อผู้เสียหายที่ 2 สอบถามผู้เสียหายที่ 1 อีกครั้งหลังจากผู้เสียหายที่ 2 กลับไปให้การต่อพนักงานสอบสวน ผู้เสียหายที่ 1 ก็ยังคงเล่าเหมือนเดิม และในการสืบพยานปากผู้เสียหายที่ 1 ศาลชั้นต้นได้ให้ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความผ่านนักจิตวิทยาอันเป็นการใช้วิธีการพิจารณาคดีสำหรับพยานที่เป็นเด็กเป็นการเฉพาะต่างจากพยานบุคคลทั่วไป โดยอยู่ในกำหนดหลักการว่าในการสืบพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ศาลต้องจัดให้พยานอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก โดยในการถามนั้นศาลจะเป็นผู้ถามพยานเอง หรือถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ หรือจะให้คู่ความถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็ได้ ผลของกฎหมายดังกล่าวทำให้กระบวนการยุติธรรมสามารถได้ข้อเท็จจริงจากพยานที่เป็นเด็กมากขึ้นกว่าเดิม เพราะเมื่อมีวิธีการถามความผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ซึ่งเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาเด็กและความเชี่ยวชาญในการซักถามเด็ก จะเป็นผลให้พยานที่เป็นเด็กสามารถให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องสมบูรณ์ กรณีจึงมีน้ำหนักให้น่าเชื่อว่าผู้เสียหายที่ 1 เบิกความไปตาม

ความจริง นอกจากนี้พยานโจทก์ปากนาง ส. และผู้เสียหายที่ 2 ยังให้การยืนยันข้อเท็จจริง สอดคล้องเชื่อมโยงกันโดยตลอด ทำให้พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักควรค่าแก่การรับฟังยิ่งขึ้น ทั้งข้อเท็จจริงดังกล่าวยังเชื่อมกับที่จำเลยได้ให้การไว้ต่อร้อยตำรวจเอก ส. ในชั้นสอบสวน เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2562 หลังเกิดเหตุเพียงสองวัน ใจความว่า วันเกิดเหตุ ก่อนเกิดเหตุ หลังจาก จำเลยทานข้าวเที่ยงเสร็จ จำเลยเดินไปที่เปลใกล้หน้าบ้านผู้เสียหายที่ 1 ขณะที่จำเลยกำลังสูบบุหรี่ ผู้เสียหายที่ 1 เดินมาหาจำเลย บอกจำเลยว่ายากดูการ์ตูน หลังจากจำเลยสูบบุหรี่เสร็จ จำเลยพา ผู้เสียหายที่ 1 ไปที่บ้านของจำเลยแล้วพาเข้าไปนั่งดูโทรทัศน์ที่เตียงนอนของจำเลย ระหว่างนั้น ผู้เสียหายที่ 1 เข้ามานั่งติดกับจำเลย จำเลยจึงโอบตัวเข้ามากอดโดยมือของจำเลยไปถูกนม ผู้เสียหายที่ 1 จึงเล่นกับผู้เสียหายที่ 1 สมมุติว่าจำเลยเป็นลูกผู้เสียหายที่ 1 และจำเลยขอดูนม ผู้เสียหายที่ 1 โดยผู้เสียหายที่ 1 ยินยอม เมื่อร้อยตำรวจเอก ส. เป็นเจ้าพนักงานตำรวจปฏิบัติงาน ไปตามหน้าที่ ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยและไม่มีเหตุที่จะเบิกความกลั่นแกล้งจำเลยให้ ต้องรับโทษ คำเบิกความของร้อยตำรวจเอก ส. ที่ยืนยันว่าจำเลยให้การไว้ตามเอกสารหมาย จ.12 โดยพยานได้อ่านบันทึกคำให้การดังกล่าวให้จำเลยฟังแล้วจำเลยลงลายมือชื่อไว้ ขณะสอบ คำให้การ นาง ด. ภริยาของจำเลยได้อยู่ร่วมฟังด้วยและลงลายมือชื่อไว้ จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง เชื่อว่า จำเลยให้การในชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจตามความเป็นจริง แม้จำเลยจะเบิกความว่า ในวันที่ 23 ธันวาคม 2562 ไม่มีการสอบปากคำจำเลยหรืออ่านข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ในคดีนี้ให้ จำเลยฟัง ทำนองว่าจำเลยไม่ได้ให้การถึงเหตุการณ์ดังกล่าวไว้ในชั้นสอบสวนตามเอกสารหมาย จ.12 ด้วยความสมัครใจ แต่จำเลยก็เบิกความรับว่าลายมือชื่อในเอกสารหมาย จ.12 เป็นลายมือชื่อ ของจำเลย ทั้งยังเบิกความตอบโจทก์ถามค้านรับว่า บันทึกคำให้การมีลายมือชื่อนาง ด. อยู่ด้วยความข้อนี้ นาง ด. พยานจำเลยเองก็เบิกความรับว่า ขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจสอบถามและพุดคุย ข้อเท็จจริงกับจำเลยเกี่ยวกับกรณีที่จำเลยไปกระทำการบางอย่างกับผู้เสียหายที่ 1 นั้น พยานนั่งอยู่ ด้วย เพียงแต่อ้างว่าได้ยินเพียงจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำความผิดโดยไม่ได้ให้รายละเอียดอื่น ๆ เท่านั้น จึงเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ประกอบกับนาง ด. เป็นภริยาของจำเลยอาจเบิกความไปในทาง ที่เป็นคุณแก่จำเลยผู้เป็นสามีก็เป็นได้ คดีนี้แม้โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งมีอายุเพียง 8 ปีเศษ เป็น ประจักษ์พยานเพียงปากเดียว แต่เมื่อผู้เสียหายที่ 1 เบิกความถึงเหตุการณ์ที่จำเลยกระทำการที่ไม่ สมควรทางเพศต่อผู้เสียหายที่ 1 เป็นขั้นเป็นตอนตามลำดับตรงไปตรงมาอย่างละเอียด โดยไม่มี เหตุระแวงว่าถูกเลี่ยมสอนให้มาเบิกความเพื่อปรักปรำใส่ร้ายจำเลย ทั้งเรื่องราวหลังเกิดเหตุอันเป็น พฤติการณ์แวดล้อมยังเชื่อมโยงกันดีกับพยานอื่น ทำให้มีเหตุผลเชื่อได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริงดังที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความ ที่จำเลยนำสืบปฏิเสธอ้างว่าวันเกิดเหตุขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 มา ดูโทรทัศน์ที่บ้านของจำเลย นาง ด. ก็อยู่ที่บ้านและเห็นเหตุการณ์โดยตลอดนั้น กลับได้ความจาก นาง ด. ว่าเห็นผู้เสียหายที่ 1 มาดูโทรทัศน์ที่บ้านในช่วงที่ตนกำลังเตรียมอาหาร อันเป็นช่วงเวลา ก่อนที่นาง ด. จะรับประทานอาหารกลางวันกับจำเลยเท่านั้น ขณะที่คำเบิกความของจำเลย นาง ส. และคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 1 ปรากฏข้อเท็จจริงสอดคล้องต้องกันว่า วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ไปดูโทรทัศน์ที่บ้านของจำเลยสองช่วงเวลา คือช่วงเช้าก่อนที่นาง ด. จะรับประทาน อาหารกลางวันกับจำเลย และช่วงบ่ายหลังจากที่นาง ด. รับประทานอาหารกลางวันกับจำเลยเสร็จ แล้ว โดยช่วงเวลาที่คุณเสียหายที่ 1 ยืนยันว่าจำเลยกระทำการที่ไม่สมควรทางเพศต่อผู้เสียหายที่ 1 เป็นช่วงบ่าย ประกอบกับนาง ส. เองก็เบิกความว่า ก่อนที่ผู้เสียหายที่ 1 จะไปดูโทรทัศน์ที่บ้านของ จำเลยในช่วงบ่าย จำเลยบอกว่านาง ด. ไม่อยู่บ้าน ทั้งผู้เสียหายที่ 1 ยังเบิกความยืนยันว่าใน

ช่วงเวลาเกิดเหตุนอกจากจำเลยแล้วไม่มีผู้ใดอยู่ที่บ้านของจำเลย คำเบิกความของนาง ด. จึงหาได้สนับสนุนให้พยานหลักฐานของจำเลยมีน้ำหนักมากขึ้นแต่อย่างใด สำหรับผลการตรวจพิสูจน์นั้น แม้ตามรายงานการตรวจพิสูจน์จะพบคราบอสุจิติดอยู่ที่กางเกงที่ผู้เสียหายที่ 1 สวมใส่ ซึ่งมีดีเอ็นเอบุคคลอื่นที่แตกต่างจากดีเอ็นเอของจำเลยก็ตาม แต่ผู้เสียหายที่ 1 ก็เบิกความว่าเป็นเพราะหลังเกิดเหตุ เมื่อผู้เสียหายที่ 1 กลับถึงบ้านได้เปลี่ยนไปสวมกางเกงตัวใหม่ก่อนจะเดินทางไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล กางเกงของกลางที่นำไปตรวจพิสูจน์เป็นคนละตัวกับกางเกงที่ผู้เสียหายที่ 1 สวมใส่ในขณะเกิดเหตุ ทั้งการตรวจพิสูจน์ดังกล่าวก็เป็นเพียงความเห็นของผู้ทำการตรวจพิสูจน์หลักฐานเท่านั้น ประการสำคัญ การกระทำความผิดอาญาตามฟ้องและทางนำสืบคือการกระทำที่จำเลยดุดนมผู้เสียหายที่ 1 และใช้อวัยวะเพศของจำเลยถูกละเมิดของผู้เสียหายที่ 1 ดังนี้ ลำพังผลการตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรมที่ไม่พบดีเอ็นเอของจำเลยที่กางเกงของผู้เสียหายที่ 1 จึงยังไม่ถึงขนาดเป็นข้อพิรุธอันจะทำให้คำยืนยันของผู้เสียหายที่ 1 ไม่เป็นความจริงและไม่น่าเชื่อถือ และไม่อาจเป็นข้อพิสูจน์ถึงกับจะทำให้คำเบิกความพยานโจทก์รับฟังไม่ได้ อันจะเป็นเหตุให้พยานหลักฐานของโจทก์มีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยกระทำการที่ไม่สมควรทางเพศ ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดอาญาผู้เสียหายที่ 1 จริงหรือไม่ พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาต่างเชื่อมโยงสนับสนุนให้สอดคล้องต้องกันปราศจากข้อพิรุธ มีน้ำหนักมั่นคงเพียงพอให้ฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุจำเลยกระทำความผิดอาญาผู้เสียหายที่ 1 จริงสำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ได้ความจากนาง ส. เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เมื่อจำเลยมาชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปดูโทรทัศน์ ผู้เสียหายที่ 1 ถามพยานว่าให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปหรือไม่ ตอนแรกพยานไม่ยอมให้ไป เมื่อผู้เสียหายที่ 1 รบเร้าพยานจึงอนุญาต แต่การอนุญาตดังกล่าวก็เป็นการอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปดูโทรทัศน์ที่บ้านของจำเลยเท่านั้น มิใช่อนุญาตให้ไปกระทำการที่ไม่สมควรทางเพศ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยพาผู้เสียหายที่ 1 ไปที่บ้านของจำเลยและกระทำความผิดอาญาผู้เสียหายที่ 1 ดังวินิจฉัยพฤติการณ์ของจำเลยจึงบ่งชี้ให้เห็นว่ามีเจตนาพาผู้เสียหายที่ 1 จากบริเวณหนึ่งไปอีกบริเวณหนึ่งเพื่อการอนาจาร ถือได้ว่าเป็นการพาไปหรือแยกผู้เสียหายที่ 1 ออกจากการปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ทำให้การปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยินยอมด้วย อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 และเป็นการพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปจากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจารตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องมา ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น สำหรับการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ย่อมเป็นการทำละเมิด จำเลยจึงต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องทั้งสองซึ่งเป็นผู้เสียหายด้วย ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเพื่อให้เป็นไปตามผลแห่งคดีอาญาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่ในส่วนของการดอกเบี้ยผิดนัดนั้น หลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาได้มีประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชกำหนด

ดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ทำให้ดอกเบี้ยผิดนัดของค่าสินไหมทดแทนซึ่งเป็นหนี้เงินที่ถึงกำหนดชำระตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ต้องปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ซึ่งปัญหาการกำหนดดอกเบี้ยตามกฎหมายเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจขึ้นวินิจฉัยและกำหนดดอกเบี้ยเพื่อให้เป็นไปตามพระราชกำหนดดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 252 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พิพากษากลับเป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่สำหรับดอกเบี้ยในต้นเงินค่าสินไหมทดแทน ให้จำเลยชำระอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้อง (ยื่นคำร้องวันที่ 23 มีนาคม 2563) จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยไปตามนั้นบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สถาพร ดาโรจน์ · สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล · สุวิทย์ พรพานิช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2996/2566>